

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

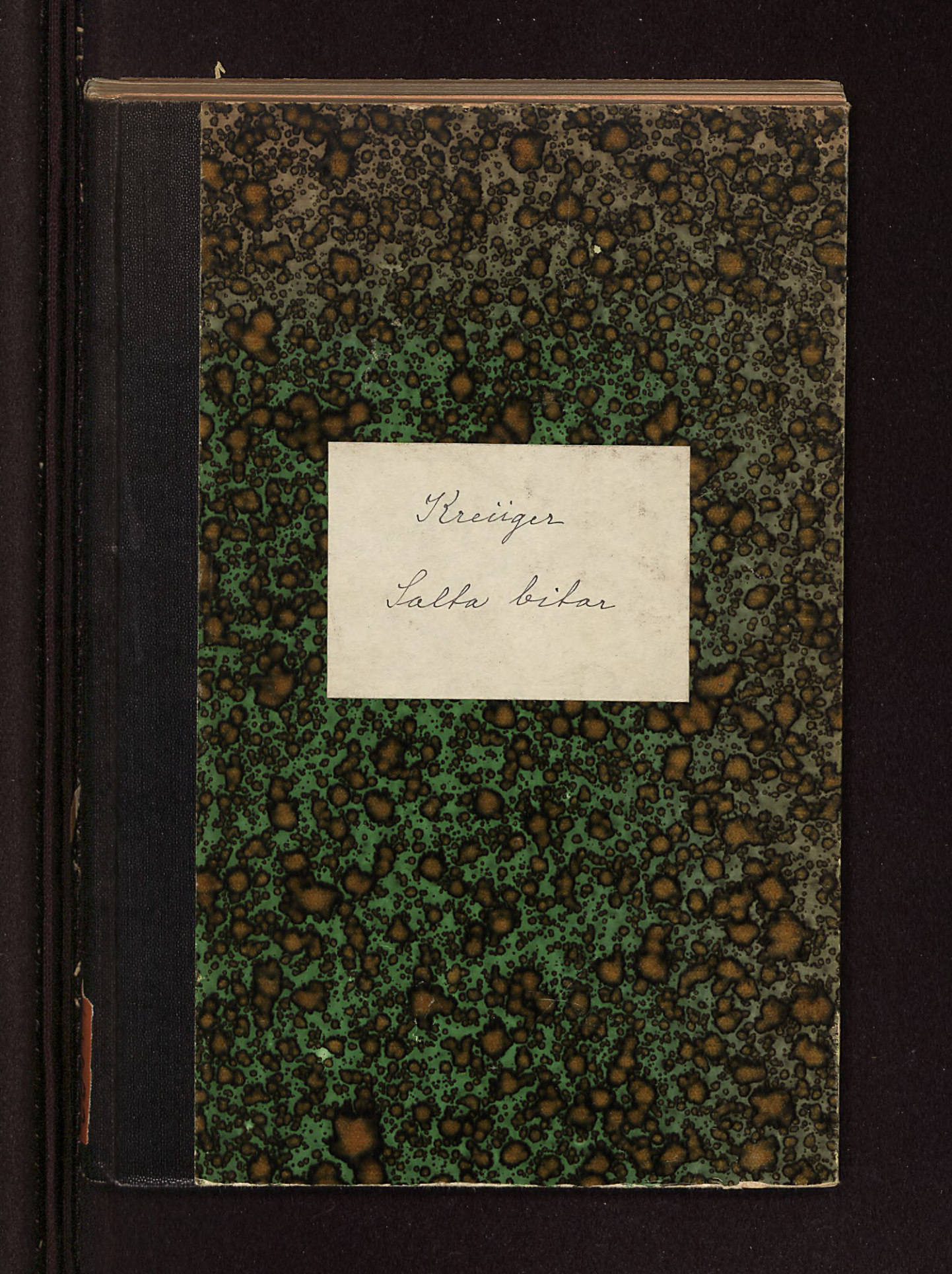

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

Kreüger

Salta bitar

UNIVERSITETSBIOTEKET
UMEÅ

61083

Umeå universitetsbibliotek

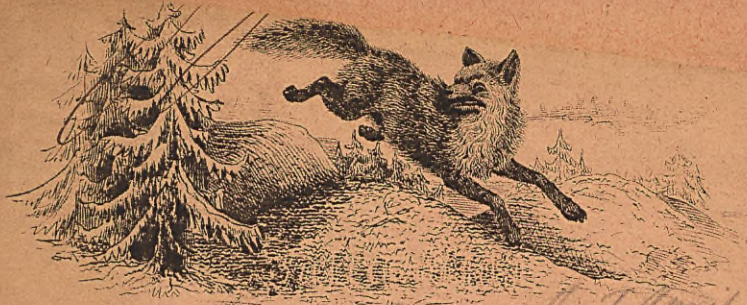

00001661110

61083 Mag

Kreüg.Salta bitar och en liten desert

Utg. 1894

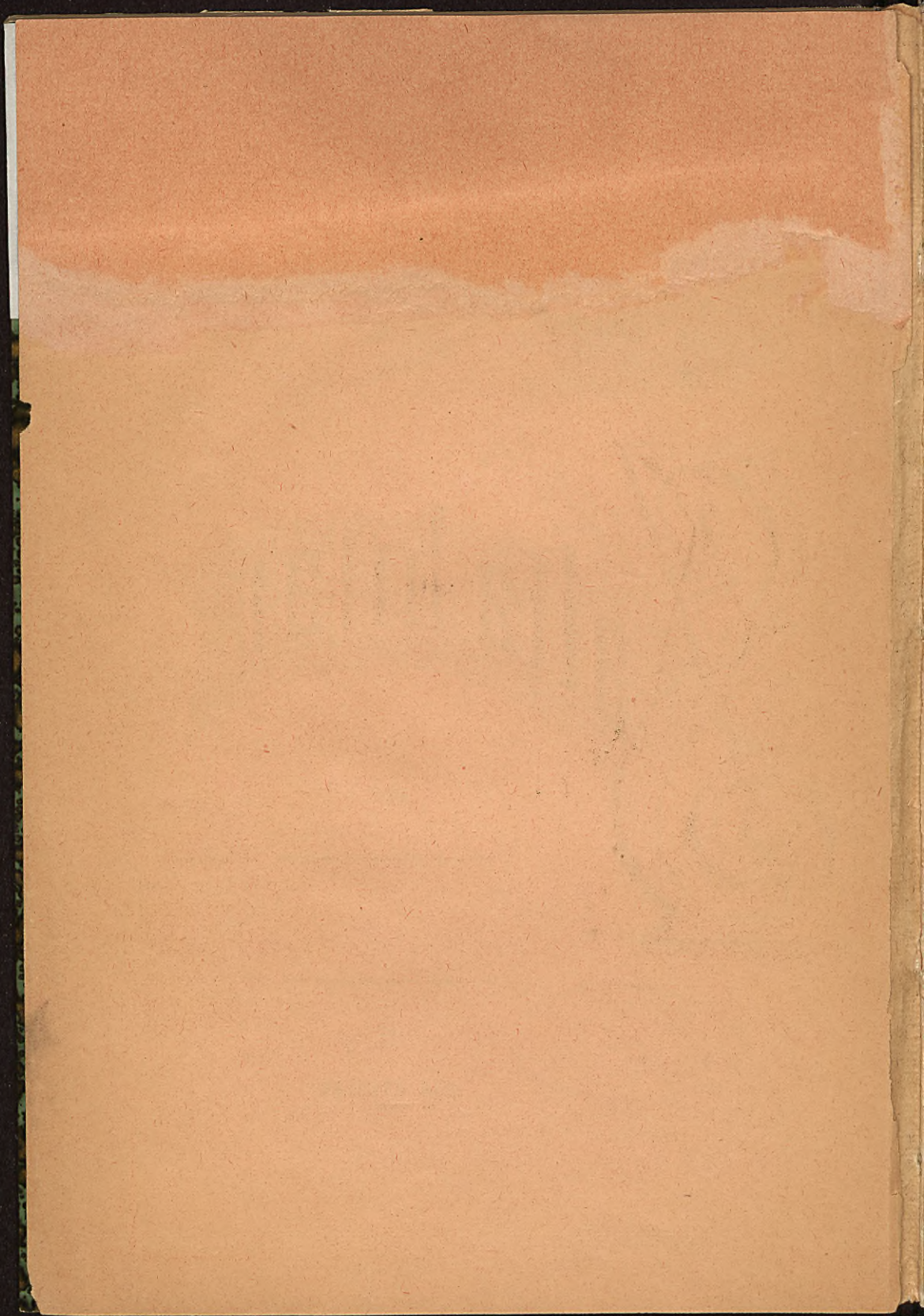
S alla bitar
och
En liten deserträtt,

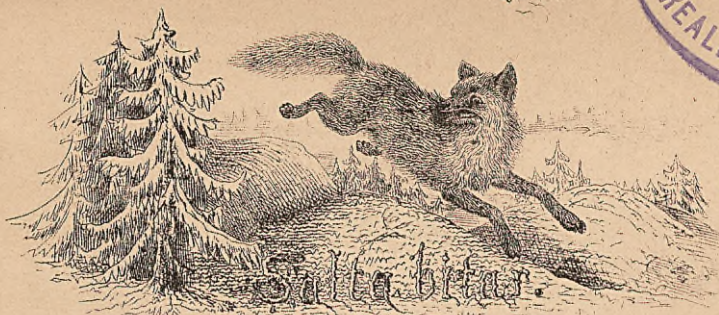
Skänkt av
J. G. HOLMSTEDT.

af
ERIK KREÜGER.

GÖTEBORGS
REALLÄROVERK.

Skänkt av
J. G. HOLMSTEDT.

Innehåll:

Prolog.

Ur Riddar Mickels lif:

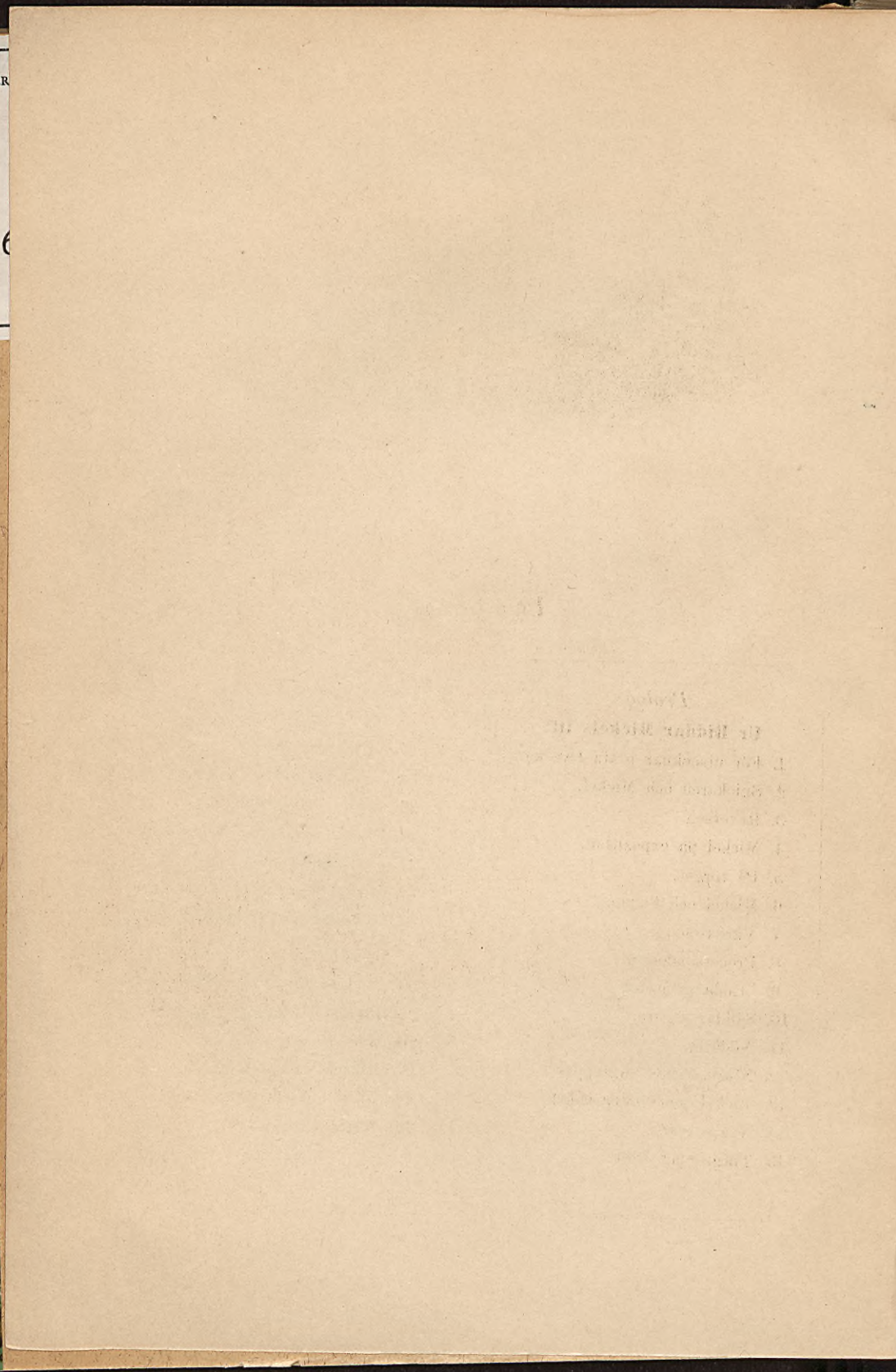
1. För utsocknar prata han kan.
2. Snickaren och Mickel.
3. Reversen.
4. Mickel på exposition.
5. På torget.
6. Mickel och flickan.
7. Vårdaren.
8. Processmakaren.
9. "Röda prinsen".
10. Söndagsjägare.
11. Nödåret.
12. Nihilisternas angrepp.
13. Mickel som matematiker.
14. Nyårsvisiten.
15. Tillgreppet 1881.

16. Mickel och Rättaren.
17. "Min söte vän".
18. "Han var stor"—hvarför?!
19. Mickel grep käringen.
20. Mickel och undantagsgubben.
21. Uppvaktningen.
22. Mickel uppmuntrar husslöjden.
23. Luthersfesten { Napoleonsdagen }
                  på   i
                  Bullerum.   { Nov. 1883. }
24. Mickels tro och rättfärdighet.
25. Riddar Mickel på Bullerum.
26. Mickels klagan.
27. Mickels resignation.
28. Mickels hänryckning.
29. Författarens inlägg.

Epilog.

UNIVER

Profog.

Vill du vara en man, uttala hvad
du tänker i dag i ord, genomträngande
och hårda, som kanonkolor.

Emerson.

När lagen ej vår rätt kan skipa
Och listig räf all framgång får,
Jag vill ej stå som barn och lipa,
Ej stå förskräckt, som feghet står.

Får Mickel opåtaladt förstöra,
Sin nos i vädret sätta opp,
Till åsneslägt vi då må höra,
Jag skjuter Mickel i hans lopp!

Om bom jag skjuter, som kan hända,
Jag har dock nöjet likaväl,
Att skrämma besten — han får vända
Med skammen sin i hack och häl.

Det är en sed, jag vet det väl,
Att hviska tyst och sakta,
Och tala illa om den själ
Man vill i grund förakta.

Nej, hören mig I räfvar små!
Jag hellre öppet talar:
Nedåt, nedåt ni måste gå!
Men vi till högre salar.

Jag ej det tysta språk förstår
Med liseri och konster,
En räfnatur jag helt försmår,
Jag vill ej bli ett monstre.

En menniska blott rätt och slätt
Jag sträfvar till att blifva,
Att hinna dit det är ju lätt,
Och högt nog för att klifva.

Ur Riddar Mickels lif.

1.

För utsocknes prata han kan.

Der religionen är en affär, är sed-
ligheten en handelsvara.

Feulliet.

Hatet är ensamt uppriktigt: om du
vill lära känna dig sjelf, så lyssna till
dina ovänner.

Fichte.

Hvem är profet i sitt eget land,
Så frågar Mickel med skäl,
Han far än hit, än dit, efter hand
Sig offerar för allmänt väl.

Om nit och flit och fosterländsk dygd
Så högljudt braskar hans tal,
Dock tiges med i främmande bygd
Hur Riddaren hemma är skral.

Och genom vännerna lätt han får
Beröm af sjelfvaste hin,
Så grannt hans tal i tidningen står,
Med knep så får han det in.

Men inom egen socken han är
Ej trodd af någon, minsann!
Han bligar så argt och tiger nog der.
För utsocknes prata han kan.

2.

Snickar Yström och Mickel.

“Nu har ni stoppat mina möbler
Och allt är fint och väl bestäldt,
Var god och skrif en räkning genast,
På allt hvad ni nu gjort så snällt!”

Till snickarmästarn han hörs tala,
Den hederlige Mickel, som
Så villig är att nu betala,
Men dertill kom — ett litet om.

Han drar ut lådan till pulpeten
Och ropar till: “Det var då sju — —
Sju tunnor tusan! Jag ej hittar —
Anamma så’nt! — min plånbok nu.”

Han stirrar bort till öfverrocken,
Som hang på väggen i hans rum,
Och söker der i alla fickor;
Men blir utaf förvåning stum.

Han trefvar då i sina kläder,
Han bär uppå sin egen kropp,

Men ingen plånbok han kan hitta,
Då springer han i *vädret opp*:

Först genom förstu'n opp på vinden,
Och se'n tillbaka i ett fläng,
Han rusar in i sitt kontorsrum
Och sätter sig uppå sin säng.

Han stånkar, flåsar lik den stuten
Man bråkat med att köra in,
Nu skriker han till snickar Yström:
"Det var nu också sjelfva hin! —

Att jag min plånbok inte hittar?!
Gud vet hvad jag nu gjort af den,
Då får ni vänta med betalning,
Jag finner den väl snart igen.

Och jag skall pengar till er sända,
'Minschäcken!' skall jag icke det,
Jag kan nu icke hjälpa saken,
Så mycket som ni det nu vet."

Och mäster Yström fick nog vänta,
Ty många år det är se'n dess;
Han väntar än, men skäms att kräfva
För sin, ej Riddarns, gentillesse.

Reversen.

Förutan skydd Herr Mickel såg
En plånbok, som på bänken låg,
Situation han genast fattar
Och en revers ur boken snattar.

Han tror väl ingen dådet ser,
Men bäst den klipparn står och ler,
En bonde kom, med högljudd stämna
Försökte han att skälmen skrämma :

“För Guds skull“, skrek han till, “hvad nu ?!
Ni sliter min revers itu!! —
Der ligger den i tusen bitar!!!
Jag er för stöld minsann! tillvitar.“

“Min käre vän, se så! se så!
Du skall en ny revers nu få“, —
Så lydde Mickels ord tillbaka,
Ty han var rädd att stryk få smaka.

När bonden nu förtreten tål,
Så vinner Mickel ock sitt mål —
Han skref och prolongerar tiden,
Förfallodagen var förliden.

Så skref han: satte ut ett år,
En tid, som bonden vänta får

På fordran sin *), den Mickel redan
Betala bort för länge sedan.

Med hin till hjälp så gick det nog :
En ny revers vår bonde tog ;
Men dock för skadan djupt han suckar,
Och — som jag hört — går än och muckar.

4.

Mickel på "expositionen".

Ditt utställsprof är plockadt så väl,
Du gör du, som alla de andra ;
Nog är det rätt i Småland, min själ !
Men i Skåne man skulle det klandra.
På expositionen alltid du har
En fördel deraf — du priset ju tar.

Så samlar du bevisen i mängd,
Skickligt nog på din egen storhet,
Kanhända du eljest blifvit hängd
För ditt nit och din nobla trohet.
På expositionen der blir du stor,
Förskräckligt så stor, att ingen det tror.

---

*) 500 kr.

På torget.

Trädgårdsmästaren: "Ack! köp, min herre, frukt af mig,
Den är så fin och grann!"

Rådman X: "Jag ser det prof jag fått af dig
Mig visar det minsann.
Men hvarifrån är du, min vän,
Jag känner icke dig igen?"

Trädgårdsmästaren: "Från Bullerum, till tjänst jag står,
Hur mycket vill ni ha?"

Rådman X: "Från Bullerum — för hin! du får
Ditt prof nu återta;
Ty om jag köpte derifrån,
Jag dum då vore som ett spån."

Trädgårdsmästaren: "Men hvarför säger herrn så der,
Jag kan ej det förstå;
På frukten ni ej skada ser,
Ack, smaka den ändå!"

Rådman X: "Från Mickels egendom, min vän!
Du får mig ej att köpa den."

(Går.)

6.

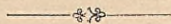
Mickel och flickan.

En flicka, fattig som en råtta,
Jag mins den flickan hette Lotta,
Bad Mickel om sin lön för dagen
En gång de möttes uti hagen.

Då börjar Riddar Mickel nicka
Och sade vänligt: "Kära flicka!
Du har för brådt att mynt begära,
Jag har nu inga, på min ära!"

Men Lotta kom dock icke af sig:
När hennes husbond' hem begaf sig,
Hon följde och med trägna bönen
Hon kräfdde nu den gamla lönen.

Snart kom dock Mickel till sin boning.
Då flickan icke gaf förskoning,
Han lös med dessa ord sig sliter:
"I gamla skulder vet jag —" (hut Mickel!)

7.

Vårdaren.

U Mickels vård en yngling var,
Med djerf och vild natur,
Och ofta Riddarn af hans svar
Blef retad lik en tjur.

I dagbok pilten skref hvar kväll,
Han måste, utan prut,
Då skrifva lögn och vara snäll;
Men lydde ej till slut.

“Skrif“ — ropte Mickel — “hvad jag sagt,
din stöfvel!“ — Pilten drog
Sin stöfvel af och med all magt
I flinten Riddarn slog.

8.

Processmakaren.

Med hjelp utaf Hin Onde
Herr Mickel tar
Lätt “ræe“ på hvar bonde,
Som tingssak har.

Om jag min rätt vill vinna
Han kan då le:
Jag måste vittnen finna,
Som höra, se.

Men när till tings de komma,
Mot bättre vett,
De ha, gudsnådligt fromma,
Ej hört, ej sett.

Ej någon mer vill bråka
Med Mickel då,
Till tings att honom råka
Må raggen gå.

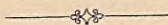

”Röda Prinsen.”

Af ålder “Bella“ dog i stallet,
Och “Lisa“ föll, bröt af sitt ben,
Af skröplighet hon dog i fallet;
Men Mickel sjelf blef icke klen;
Ty hans förluster på de skrala
Fick “Röda Prinsen“ dyrt betala.

Den arme kraken, fick då lunka
Hvarenda dag, ja! natt och dag;
När modet börjar på att sjunka,
Så blef det Mickel till behag,
Att honom då för harfven sätta,
Se'n han för kärran ej kan sprätta.

Med hugg och slag man “prinsen“ hädde,
Han var och blef en rabulist,
Som sig i röda färger klädde
Och icke ville gå till sist.
Han dela fick sin likes öde,
Bröt benet af — kom till de döde.

Söndagsjägare.

I templet satt folket och hörde
Guds ord med enfaldig tro,

Men utanför jägare störde
Med skott dess ljufliga ro.

“Hvem är det, som friden får störa
I Herrans heliga rum?”
Så hviskas och svar får man höra:
“Elever från — Bullerum.”

De tåga dock vidare, hinna
Så fram till ett boningshus;
Det nöje de nu kunna finna
Kan njutas blott under rus.

Till skottafla togs nu en “kupa”,
Som nära stugfönstret stod;
Först sedan de mycket fått suppa
De fingo sitt bränvinsmod.

Och skotten mot fönstret de smälla,
Och rutorna klinga i sär,
Och innanför menskorna gnälla,
Två fattiga bodde ju der.

Lätt Mickel rangerar den saken,
Hvad straff fick eleverna nu?
Till bättre rangeur fans ej maken,
“En tia” det kostade ju.

11.

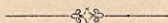
Nödåret.

Det var år sextiåtta en missväxt så svår,
Hos de fattige nöden för dörrarne står,
Då med talande tunga projektmakarn går,
Ber om hjälp för eländet, så godt han förmår;
Ty han folkets förtviflade ställning förstår.

Spanmål köptes och ställes i pratmakarns vård,
Och han gick, en wohlthäter, precis som en lord,
Men i själ och i hjerta den besten var hård;
Ty den spanmål så ful, som han fick på sin gård,
Byttes bort mot den vackra han tog i sin vård.

Och den fattige kom och fick hjälp i sin nöd,
Fick af Mickels förderfvade säd till sitt bröd;
Och i rymden den nödställes klagan nu ljöd,
Och filuren, dess värre, något bättre ej bjöd,
Likafullt för den fattige var han ett stöd.

Vackert utsäde fick han till åkrarne då,
Men krabaten dock måste till sist stå på tå
För "assessorn", som misslynt lät alla förstå
Att till tings han som lagkarl med skälmen kan gå,
Dock — Herr Mickel slapp undan att vidräkning få.

12.

Nihilisternas angrepp.

På resa stadd en aftonstund
Herr Mickel "Bella" kör,

Han känner sig ej riktigt sund,
En aning honom stör.

Han tänker på hvad våld han gjort
Mot mången fattig man,
Som lidit när sig Mickel smort
Och sig lycksalig fann.

Det mörknar, skogen tätnar mer,
I sakta lunk det går,
Sin hand för ögat knappt han ser
Och panisk fruktan får.

Nu troll och spöken träda fram
Och hjälten gör sin bön :
För sina synder lätt då kan
Han också få sin lön.

Så hände, ty han gripes nu
Utaf en jättehand,
Och inga böner hjälpa ju,
Han binds med starka band.

Och flere spöken träda fram,
Ge Mickel bastonad,
Och — spak han blef då som ett lam —
Så slutar vår ballad.

13.

Herr Riddar Mickel som matematiker.

Herr Riddarn är i allt så dugtig,
En klok, en verkligt snillrik karl;
En linie rät, fast något bugtig,
Han mellan tvenne punkter drar.

Så går han räfvens kloka vägar,
Han vinner ock sitt "höga" mål,
Om han tar in af andras tegar,
Så är han snillrik — icke snål.

14.

Nyårsvisiten 1884

eller

huru Mickel verkar till nykterhetens befrämjande.

En rätt beskedlig komminister,
(Han dock mång' svaghetssynd begått),
Nog allravärst i vördnad brister,
Se'n den idéen han har fått,
Att sig till Bullerum begifva
Och der sin nyårsönskan gifva.

Han klef så in uti tamburen,
Der Mickel stod och tog emot
En hvar, som kom och gjorde kuren —
Till presten skrek han då med hot:

“Gå hem med er, vänd genast åter,
Att stiga in jag ej tillåter!

Hvad vill ni?!“ så han fortsatt gormar,
“Ni vet — en fyllbult tål jag ej“,
Och från sin höghet nu han stormar,
med vördnad pekande på sej:
“Mitt brorskap jag med er uppsäger,
Min vänskap ni — ej mera eger.“

Till hemmet presten vände åter,
Lik haren skrämmd för Mickel blef,
“Det hade jag“, sa' han och gråter,
“För det jag in till Mickel klef.“
Han kom, han gick, så torr i strupen,
Den arme presten var ej supen.

Men stolt i själen Riddarn träder
Nu åter in i sina rum,
Ett litet fnask på sina kläder
Han viftar bort, och länge stum
Han står och lekfullt tummar stjernan,
Som hardt så när förvrider hjernan.

En prest i forna, glada dagar,
En komminister före den
Vi nyss ha' nämnt, fick andra dagar
Af Mickel, sin kusin och vän;
På Bullerum der fick han supa,
Så han pladask föll hufvudstupa.

En gång i veckan, nej! om dagen
Det hände ofta nog ibland,
När herr "kusin" fick ondt i magen,
Att — Mickel honom tog om hand,
Och af det snuskigt fula grinet
Man såg han var — kompletta svinet.

Till Bullerum den snäste presten
Kom alltid artig, snygg och snäll,
Betänk nu detta, och för resten
Han kom dock aldrig någon kväll
Plakat, så man fick honom bära,
"Kusin" gaf "huset" denna ära.

Ty han dock hade mynt i pungen,
Som sluge Mickel ville åt,
För den skull Mickel fann sig tvungen
Att fjeska och med pomp och ståt
Ta' mot det kräket, kurtisera,
För all del icke kritisera!

Men presten gick till sina fäder —
Och lång i syn blef Mickel då.
Han vräkte ur sig många eder,
När han ej ärfva kunde få:
"Kusin" till andra allt har gifvit
Och med vår Mickel endast drifvit.

Från denna stund han tål ej prester,
Minst den, som mycket supa plär;

Han tål alls icke såd'na gäster,
Dock vet man att han endast svär
Af kristligt nit: han vill dem lifva,
Så de "goodtemplare" må blifva.

15.

Tillgreppet 1881.

Herr S. H. T. på Bullerum
Fick der sitt eget lilla rum,
Och säker lås var för hans dörr,
Ett skydd mot tjuftar nu, som förr.

Så hände det en gång han fick
En bjudning bort, och när han gick
Sin nyckel till sitt rum han då
Gaf X, att han den akta må.

Dock Mickel, som allsmäktig var,
Från samme X han nyckeln tar,
Protesterna dem ger han hin,
Och smyger sig i rummet in.

Ifrån den bortovarande
Han fräckt små saker snattade,
Och S. H. T., när han kom hem,
Kom genast till att sakna dem.

Man trodde nu att han kan få
Sin egendom igen, men då

Han fordrar det, ej något svar
Till honom Ridder Mickel har.

Nu S. H. T. blef icke kvar
På Bullerum, han genast tar
Och packar in, så fort han kan,
Och reser från den "hedersman".

Förflutna äro trenne år
Se'n dess, men saken ännu står
På samma punkt, ty egaren
Sitt tillbehör ej fått igen.

16.

Mickel och hans Rättare 1883
eller
snålhet bedrar vishet.

Rättar'n kom och sig beklagar
Att han intet virke har
Till att hägna med kring åkern,
Ruttet virke blott fans kvar.

"Laga med det gamla!", skriker
Mickel på sitt gamla sätt;
Rättar'n går och måste lyda;
Men att hägna gick ej lätt.

Gärdesgården blef dock hägnad,
Åkern fredad liten tid;

Än herr Mickels magra fänad
Gick blott ute i sitt id.

Men en gång den dagen randas,
Då herr Mickel hoppfull går
Till sin åker för att skåda
Huru vacker hafren står.

Ser hur lång den hunnit växa,
Men, o ve!, han äfven får,
Der se fyra sina hjordar,
Oxar, svin och kor och får.

De sig mojat redan länge,
Trampat ned och ätit opp
Gröna hafren just der fältet
Om en riklig skörd gaf hopp.

Vred han kallar till sig rättar'n,
Denne kom; en man för sig,
Han med höflighet nu spörjer:
"Herrn har låtit kalla mig?"

"Ja, din fähund!" Mickel ropar,
"Hur har du väl hägnat här?"
Fattar rättar'n uti kragen,
Han dock lugn och höflig är.

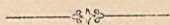
Men han sträcker dock ut armen,
Håller Mickel långt från sig,

Då herr Riddarn vildsint skriker:
"Packa in och res från mig!"

Rättar'n tog sin man på orden,
Packar in och reser bort,
Men herr Mickel är en husbond'
Af en egen, lustig sort.

Han far efter, vigilerar,
Får sin rättare igen;
Men han fick först mycket tigga,
Honom kalla: "söte vän!"

17.

"Min söte vän!"

"Min söte vän!"
Det hör jag än
Från dig och båtsman Lugg.

Jag glömmer ej
Då han bad mej
Att icke vara njugg.

Så kommer du
Med "söte" ju
Och tittar under lugg:

"Min söte du!"
Det fattas nu
Mig pengar i min pung.

Du kan väl ej
Nu hjälpa mej?
Min sorg blir eljest tung.

Min söte vän!
Du skall igen
Om åtta da'r dem få.

Min heder tag
Om icke jag
Min skuld infriar då —“

Du pengar fick
Och så det gick:
Du ingen heder bär.

Min dumma stock
Hvad skall jag dock
Med det, som intet är.

18.

”Han var stor.” — Hvarför?

Det var tal om den femtonde Karl en kväll
I ett sällskap, och Mickel han lyssnar och hör
På det loford man folkkäre konungen gaf —
Då med pathos han skriker så öfversäll:
“Ja, vår Karl han var stor, jag nog veta det bör! —
Mig ett anslag på femhundra kronor han gaf.”

Mickel knep karingen.

Kosköterskan satt fånge
En natt på Mickels kontor.
En mängd med strumpor kastas
Dit in och vildsint hon svor :

“Tvi dig din fule satan !
För ditt gemenaste spratt.”
(Hon tvingas skall att lappa
Hans söndriga sockor i natt.)

Sin tjänst hon ville lemna,
Ge hin Herr Riddarens kor ;
Besatt ! hon kom ej undan,
Förtreten växte så stor.

Det var oktoberveckan,
Då fritt allt tjänstefolk har,
Och gumman ville resa,
Men togs i Mickels förvar.

Hon af förtviflan gripes,
Till rymning än har hon lust ;
När draken vaktar skatten
Det lönar sig inte just.

Vid dörren Mickel stälde
Ett ynglingapar på vakt ;
Han egde stort envälde
Och visste nog om sin makt.

Ljuft Mickel sof den natten
Och vaknar glad igen ;
Han frågar efter skatten,
Den gamla käringen.

“Hon fins!” man honom svarar,
Han klär sig fort och går ut ;
Till sig han gumman kallar
Med säkert och fast beslut.

Och gumman kom ; Herr Mickel
Om nacken henne grep,
Till ladugården dragen,
Hon tafsade med och lep.

Och dörren der stod öppen,
Af Mickel puffas hon in ;
“Der är din plats, min gumma,
Blif qvar i tjensten din !”

Och Mickel dörren låser,
Han säkert käringen har
Nu inom lås och bommar,
Så trygg fördenskull han var.

Men gumman ut hon rusar
Genom motsatta dörren och flyer,
Visst har hon nu fått “stinget”,
Der kurs öfver gårdet hon styr !

Ta fatt ! ta fatt ! skrek Mickel,
Så fort han henne fick se :

Hans drängar der sprungo, hon måste
På nåd eller onåd sig ge.

Se'n blef hon kvar i tjensten
Af fruktan för Riddarens hot,
Hon går så melankolisk
Och puttrar — gör den med knot.

20.

Mickel och Undantagsgubben.

“Hugg du, min gubbe lille,
Uti min skog din ved,
Ert undantag det fordrar
Och jag är nöjd dermed.” —

“Det tror jag nog, min herre!
Att ni är nöjd dermed,
För mig det är dock värre,
Jag får då ingen ved.

Ty när jag väl den huggit,
I famnar satt den opp,
Bums edra drängar ta' den,
De akta ej mitt stopp!” —

“Vill du din ved ej freda,
Så dra för hin i våld!” —
“Min sak är svår att reda,
Ty den till hin är såld.”

Uppvaktningen.

(I salongen hos kommandören m. m. Hederkrona på Udden.)

Herr Mickel in nu träder,
Sig bugar med besked;
Herr kommandören beder:
"Var god stig fram — sitt ned!"

Herr Mickel länge bugar,
Och krusar så och ler —
I soffan dock (man trugar)
Till sist han slog sig ner.

Han sitter rädd och vickar
Och vaggar med sin kropp,
Men gubben vänligt nickar
Och ber: "sitt bättre opp!"

Andå långt ut på kanten
Sig Mickel drar och stint
Han glor — på silkesvanten,
Nu gubben svor geschvindt:

"För tusan, bästa herre!
Sitt opp nu med besked,
För er det vore värre
I golfvet ramla ned."

Herr Mickel, oförvägen,
Med hin uti sin kropp,

Så blygsam och förlägen
Sig skrufvar bättre opp.

Så lätt kan smilarn krypa
För höghet, ja, minsann!
Men lika lätt han strypa
En underordnad kan.

22.

Mickel uppmuntrar husslöjden.

Rätt vackra anlag blefvo röjda
Hos liten pilt på tio år,
I smått han händig var att slöjda,
Och därför han af Mickel får
Beställning på att genast göra
Ett helt parti tandpetare,
Och hvilket Mickel sjelf vill föra
Med sig till sta'n för exposé.

Herr Mickel tog emot partiet
Och förde det till staden in,
Och snart det lilla arbetsbiet
En krona fick för fliten sin.
Man vet: tre kronors värde hade
Den prisbelönta varan dock,
Som Mickel oblygt till sig lade —
En sådan en förhärdad stock!

Och mäster Pehrson, piltens fader,
Begär att varan få igen,

Då oförskämd, men nyt och glader,
Herr Mickel svarar: "Käre vän!
Har icke pojken fått sin krona?
För honom heder var ju det,
För edert bråk mig då förskona,
Om någon minsta hut ni vet!"

23.

Luthersfesten. *)

Vid Luthersfesten stod en hund
På Bullerum och tjöt;
Men Riddaren så trind och rund
Man sade stod och njöt.

Väl mången sade att det var
En hund, som stod och njöt,
Att Riddaren så trind och rar
I stället stod och tjöt.

Må hvar och en nu få sin rätt,
Det är nog som sig bör;
Jag tyder saken på mitt sätt,
Det endast Riddarn rör.

Jag tänkte: Inför världen from
Du måste stå, ditt nöt!
Med hjertat kallt och hjernan tom
Du både tjöt och njöt.

---

*) Declamation i kyrkstil.

24.

Mickels tro och rättfärdighet.

Torftigheten af vår tro beror på
torftigheten af hvad vi äro.

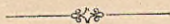
Viktor Hugo.

Han är en sådan lutheran,
Som tror att Gud är sjelfva fan.
Han läser sina böner snällt,
Går i Guds hus och sjunger gällt.

Vår tids förnäme farisé
Kan stå i kyrkan stolt och le,
Han tackar Gud att han ej är
Så syndfull, som allt packet der.

För Herrans vrede kryper han,
Men för sin egen stryper han
Sin nästa lätt, det är hans pligt
Så älska Herran innerligt.

Och stark uti sin tro han går,
I sanning lik ett verkligt får ;
För lite snedsprång då och då
Får hin, men aldrig Mickel rå.

25.

Riddaren Mickel på Bullerum.

(Folkstro.)

Myntet växer i hans pung,
Stjernan fick han af vår kung,

Framgång uti allt han får,
Triumferande han går.

Ej det fins på jordens rund
Större lurifax i grund,
Ty för hin han gör sin kur,
Skaffar sig sin egen tur.

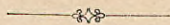
Den magneten honom drar
När till store män han far,
Honom lär att buga sig
Och i munnen blifva vig.

För sin obstinata trut
Drefs han dock på "stämman" ut,
Arg i sinnet och med hot
Skrek han för att vinna bot:

"Jag, en dekorerad karl,
Jag min egen lager skar.
Veten, bönder! jag går fram
Utan eder" — men med "skam":

Till sitt mål han hinner snart,
Hin i våld det går med fart;
En gång blir kontraktet slut,
Riddarn lär sig veta hut.

Myntet växer i hans pung,
Stjernan fick han af vår kung;
Humbug! humbug! allting är,
Riddarn derom vittne bär.

Mickels klagan.

O, snöda värld!
Med all din flärd
Jag dig på båten gifver.

Jag är förföljd,
Af skammen höljd,
Mitt hopp mig öfvergifver.

Ack! nu jag fann
Min öfverman,
En sate, som mig tuktar!

Jag är väl klädd
I pels, men rädd.
Ve mig! jag krutrök luktar — —

Mickels resignation.

“Men vänta Ni —
Vi räfvar vi
Ha lärt oss gno och bugta!

Vårt räfgeni,
Vår energi
Oss lära intet frukta.

Min väg den går
Till hvarje snår,
Sök rätt på mig, din drummel!

Jag håller ut
Då du till slut
Blir trött af bråk och tummel.

Jag finner än
Så mången vän,
Utaf mitt eget slägte,

Som förr gett mod,
Då hårdt jag stod,
Och hjälpsam hand mig räckte.“

Så med ett vrål
Uti sitt håll
Sig Mickel in nu vräker.

Han blir så nöjd
Och känner fröjd,
Sitt hjertas sår han läker.

Mickels hänryckning.

O, ljufta verld!
Du är dock värd
Att lefva för och njuta.

Så vill jag nöjd
Med salig fröjd
Till dig mitt hjerta sluta.

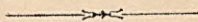

29.

Författarens inlägg.

Jag vill för dig
Förklara mig,
Om du vill så nu njuta :

Dig väl betänk !
Du blir en "Schenk"
Och får — i galgen sluta.

Epilog.

Blott ett sätt det fins att vinna
Frid och lycka på vår jord ;
Riddar Mickel ! Dig besinna,
Lyssna till mitt sista ord :

Marsch framåt ! att ljuset sprida
Och sin rätt hvar men'ska ge,
Om du än får strida, lida
Och allenast motgång se.

Slaf är den, som uti striden
Ger sig modfäld, arm och svag ;
Fri är den, som här i tiden
Ärligt tar ett nappatag.

Strid emot din egen feghet,
Som vill bo uti din själ,
Mot ditt eget hjertas seghet,
Att blott önska eget väl.

Strid mot fördoms ilskna tjurar,
Sköt ditt vapen då med mod,

Bäst "den lömske" står och lurar,
Sänk i hjertat bössans lod!

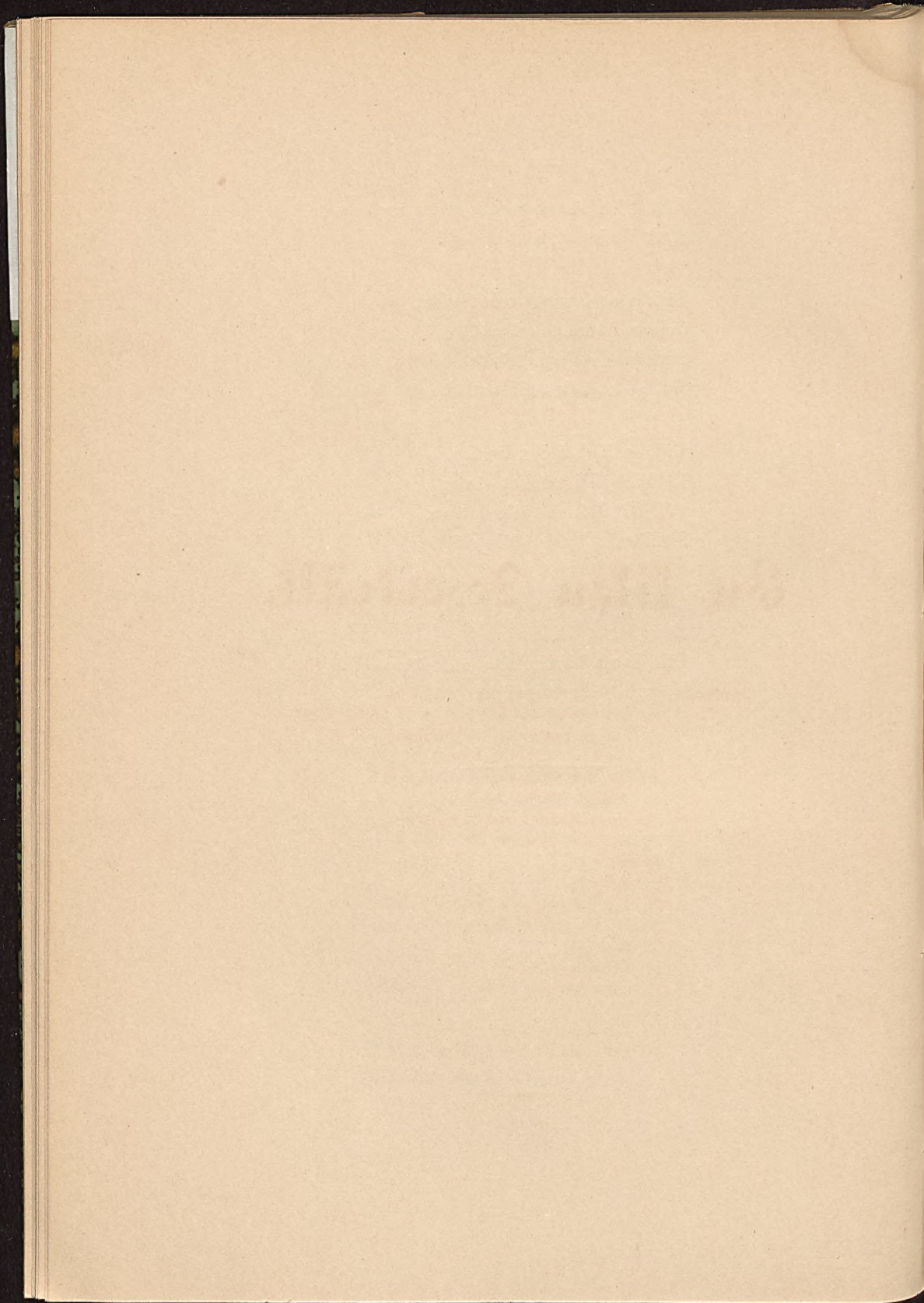
Strid mot kryperi och fjesket,
Ormar i tyrannens sold,
Smilande i djupa träsket,
Hylla de dock endast våld.

Vill en låghet dig begära,
Ej din själ i träsket sänk;
Vill du slafvens prägel bära,
Sjelfförakt blir då din skänk.

I din själ lät ljuset tränga,
Evig lycka bli ditt mål,
Och hvart hinder, som vill stänga
Vägen — bryter viljans stål.

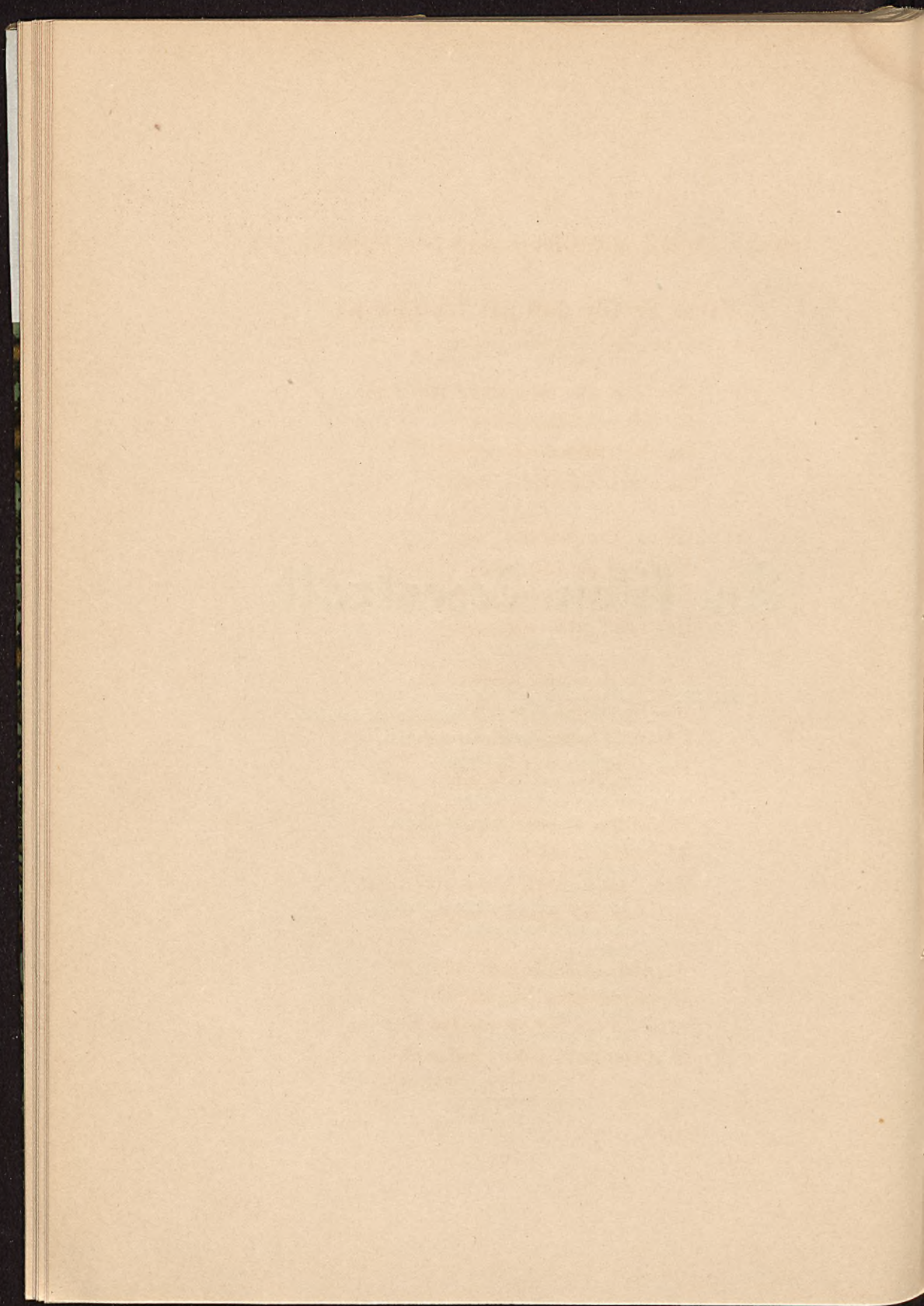

En liten Deserträtt.

- Junehåll:**
1. "Den är för god att trampa på."
  2. Ett vänligt ord kan stenhårt hjerta väcka.
  3. Till en högmodig nattvardsgäst.
  4. Stackars liten tjenstepiga.
  5. En liten småsak.
  6. Olikhet emellan rofdjur.
  7. Hugo Nisbeth contra bönderna.
  8. Bonden i Sverige.
  9. Maran.
  10. Varning.
  11. Jag har ock min "bit" att smida.
  12. En bit kulturhistoria.
  13. Undra ej!
  14. Grundorsaken.
  15. Ytan bedrar.
  16. Din lycka.
  17. Ett förhastadt ord.
  18. Stå stark!
-

1.

”Den är för god att trampa på.”

(Ett minne från Karl XV:s sista landstigning i Malmö 1872.)

När han från skeppsbord skulle gå,
Så sjuk och nära döden,
Han bad kaptén ombord att få
Hans arm till stöd i nöden.

Och uniformsbeklädde män
Sin tjänst då ville truga,
Men flärdfri tog han ej mot den,
Hur djupt de än sig buga.

Och på en simpel sjömans arm
Han stödde sig med nöje,
I hjertats botten god och varm
Han trotsar ”verldens” löje.

På marken svenska flaggan låg
Af fjesket bredd för kungen,
Han stannar tvärt, när den han såg,
Och fann sig genast tvungen

Åt sidan maka flaggan, då
På samma gång han säger:
”Den är för god att trampa på.” —
Så’nt kungsord guld uppväger!

Ett vänligt ord kan stenhårt hjerta väcka.

Han var så van
Att höra: "fan
anamma dig — din satan!"
Och hot och hugg,
Och spark och lugg
Dref gossen ut på gatan.

Med krogens pack
Hans husband' drack,
Så Gud må sig förbarma;
Och ständigt hädd
Och illa klädd
Blef gossen då, den arma!

Föräldralös,
Han svalt och frös
Och blef så mörk i själen;
Han blef så skygg
Och syntes stygg,
Och hatades som trälen.

"Den fulingen!"
Sad' den och den,
Ett snobbuttryck I veten;
Hvart pilten gick,
Han bannor fick,
Blef stygg så i förträten.

Då mötte jag
En vacker dag
Den "lille" blek och kulen;
Af mig tillspord
Med vänligt ord,
Han stannar tvär och mulen.

Dock snart jag fick
En vänlig blick,
Så fri från hat och smärta;
Och det var allt:
Nu isen smalt,
Som frusit kring hans hjerta.

Så mild han stod,
Så hjertegod,
Men såg på mig förvånad.
Till sist jag fann:
I ögat brann
En kärlek, förut hånad.

Ack, på vår jord,
Ett vänligt ord
Kan stenhårt hjerta väcka!
Kan gifva tröst
I barnets bröst
Och isens skorpa bräcka.

3.

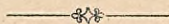
Till en högmodig nattvardsgäst.

Du böjer knä vid nattvardsbordet,
Så stolt att sjelf en kristen vara,
Men lyssna då till sanningsordet,
Att hvar och en för sig skall svara.

Och hedningar du andra kallar,
Så stolt att sjelf en kristen vara,
Ditt blod af hat och vrede svallar,
Men hvar och en för sig skall svara.

En lag för alla måste gälla,
Att inför Gud stå alla lika,
Hvem vågar Herrans domslut fälla,
Om icke den, som Gud vill svika.

Så böjes knä vid nattvardsbordet,
En kristens själ kan der dock dödas,
När som han glömmer sanningsordet,
I själen låter högmod födas.

4.

Stackars liten tjenstepiga !

Stackars liten tjenstepiga,
Som med sqvaller ej kan tiga
Och fått vana till att snatta,

Ditt förderf du ej kan fatta,
Och din framtids sorg ej ana,
När så ondskan blef din vana.

Stackars liten tjenstepiga,
Som i högfärd blott vill stiga
Och vill anse andra dumma,
Som sin pligt ej vill försumma,
Du nog finner bäst att vara
Ögontjenarinna bara.

Stackars liten tjenstepiga,
Som på folk så fräckt kan bliga
Och ej vet hvad godt du eger,
Tro mig nu hvad jag dig säger:
Du har ock en själ att vårda,
Frälsa från ditt öde hårda.

Stackars liten tjenstepiga!
Låt dig ej vid lasten viga,
Sjelfvisk vällust dig få narra,
Hör ej på hvad skälmar blarra.
Deras tal, så grannt det ljuder,
Lidanden och sorg blott bjuder.

Stackars arma tjensteflicka,
Som i hemmet först fick dricka
Gift ur bågarn! När du träder
Ut i lifvet och bereder
Dig att hedern få behålla,
Är du redan — liten fjålla.

Ty i hemmet sorgsna öden,
Mörker, fattigdom och nöden,
Dig som litet barn fick råka.
Med ditt lilla hjerta bråka
Fick en riktig onskans liga,
Stackars liten tjenstepiga!

Ack! om blott ditt menskovärde
Du nu riktigt känna lärde,
Skulle du all onskan drifva
Bort ur hjertat, ärlig blifva,
Helig hålla pligt och ära,
För dig sjelf all aktning bära.

Ibland låga, ibland höga,
Rangen båtar alltid föga,
Står en ärlig piga mera
Aktningsvärd, än många flera
Fina damer uppå modet,
Med sin förmånsrätt i blodet.

5.

En liten småsak.

Det är en småsak
Att stundom fela,
En synd, som flere
Med mig få dela,
Så mången tänker och aktar ringa
En liten småsak, som sorg kan bringa.

Det är en småsak
Att börja snatta,
Snart kan man icke
Det rätta fatta,
Och själen får sig till sist en vana,
Att efter andras så sniket spana.

“Det är en småsak“,
Så lasten säger,
“Kom, kära ungdom,
Som frihet eger!
Låt mig dig bjuda, blott en gång smaka
Den njutning du icke bör försaka.“

Ack du! som lydde
Och lät dig locka
I lastens armar,
Blir snart en docka,
Som den skall kasta och nyckfullt slita,
Lik katt med råttan sitt offer bita.

Du raske yngling!
Du snälla flicka!
Förnedren eder
Ej till att dricka
Ur giftpokal'n, som en last vill räcka,
Må bättre tankar till frid er väcka.

Det är en småsak
En finne rifva,

Men kan omsider
Mig döden gifva ;
Det lilla bör man ej ringa akta,
En liten småsak ej stolt förakta.

6.

Olikhet mellan rofdjur.

Så glad liten fågel vill sjunga sin visa,
Sig sätter på grenen, sin lycka vill prisa,
I busken bredvid står katten på lur,
I språnget han knep den — med vanlig tur.

Så lurar ju människan också på rofvet,
Hon lurar, som katten, ej blott för behovet,
För nöjet hon kniper sitt rof, så väl,
Och ofta hon sliter sin nästa ihjäl.

Men katten han skäms för den fula mandaten,
Som "ärofullt" pryder den stolte soldaten,
Då människan klär sig i prålande dräkt,
Går ut för att mörda — sin närmaste släkt.

7.

Hugo Nisbeth contra bönderna.

Hugo Nisbeth, stolt i själen,
Vill hvar bonde hudflängd se,
Nej, ack nej! det är hans mening

Endast bildning honom ge,
Se'n i broderlig förening
Emot honom vänligt le.

Men den bonden, dum som alltid,
Kan i skallen icke få,
Att en ädling så kan skrälla,
Vildsint, som han nu går på;
Bonden, som ej då vill tacka
Och ge ädlingen sin rätt,
Tror att byens värsta "racka"
Har ett mera städadt sätt.

Arma bönder! I ej veten
Hvad som hör till lefnadsvett,
Reten icke Hugo Nisbeth,
Som i verlden mycket sett;
I Amerika han riktigt
Lärt sig tungans rätta bruk,
Och det är ju ganska viktigt
För en sådan der hejduk.

Derför kan han så orera
Och i munnen vara vig,
Visa sig så "styf på linan",
Säga: "bonde! hut och tig."
Hugo Nisbeth, men'skovännen,
Ädlingen, i allt så fin,
Med sitt buller väl I kännen —
Väcker sjelf mot sig — sitt grin.

Bonden i Sverige.

Se! bonden han vaknat ifrån sitt rus,
Som honom så länge generat,
I saknad han var af själens ljus,
Det hade hans helsa graverat.

Nu kryar han upp sig till själ och kropp,
Och sömnen ur ögat han gnuggar,
Och bättre än fordomdags ser han opp,
På betslet ej längre han tuggar.

Han be'r oss alla i minnet ha
En tanke, som honom lifvar:
Om "maran" vi slippa, så må vi bra,
Den orsaken är att man kifvar.

"Maran."

En otäck mara är despotismen,
Som räcker handen åt fanatismen,
Och menskligheten sig alltid vrider
I ångest, när henne "maran" rider.

Varning.

Hör mitt råd och du bör veta
Att det följa klokt bör vara:
Var försiktig när du möter
Ulfven, klädd i fårakläder.
Ledigt han sin tunga sköter,
Fjeskig, talande om heder,
Full af humbug är han bara.

Jag har ock min "bit" att smida.

Gycklaren, på språng lik haren,
Dansar, roar med sitt spel,
Och det vet nog pajasblaren,
Att just skrika folk ihjel
Är det fina uti sången,
Ja! — i kråksång — tjusar mången.

Allvar vill, som man, jag lägga
I mitt ord, så det slår till,
Hårt som smedens tunga slägga,
När hon jernbit forma vill;
Jag har ock min "bit" att smida,
Hamra, vända, slå och vrida.

Ty till nytta skall den blifva,
Slagget vill jag piska bort,

Med min "slägga" "biten" drifva,
Göra så processen kort:
Form och ändamål den gifva,
Aldrig mer se'n med den kifva.

12.

En bit kulturhistoria.

Riddar Blåskägg.

Ännu samma råhet får
Herrska, som i fordna dagar,
Ännu Riddar Blåskägg går
Morsk och stiftar egna lagar;
Vildsint han, som äkta man,
Sina qvinnor tukta kan:

Frun stod oklädd i sin stubb,
Pigan gaf en liten snäsa,
Herr'n stod färdig i tulubb,
Ville strax på stunden resa,
Ropar: "Vi ska' på kalas,
Skynda dig ditt dj—a —!" *)

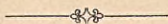
Och med sådant språk nog kan,
Likafullt han skörda ära,
Han så stolt, som riddersman,

---

*) Med sådan brutalitet i hemmet generar det icke samme person att utbrista till grofarbetaren: "Din lymmel! du är en rå människa."

Nobelt kan sin orden bära. —
Frun hon svarade så blid:
"Kommer! kommer! — (sinom tid)".

13.

Undra ej!

Flugan sig uppå min näsa sätter.
Har jag rätt att henne bort då drifva?
Oskuldsfull hon finner sina rätter
Och aptitligt låter dem sig lifva.

Har jag rätt, jag äfven då må ega
Rätt att djerfve Mickel riktigt tukta,
Honom drifva bort, till honom säga:
Hut! du kring mitt hem vill gå och bugta.

När han fräckt mitt stängsel rifver neder,
Gör förfång och genom hålet flänger,
Då, mitt herrskap, undra ej! jag beder,
Om ett skott jag då mot besten dänger.

14.

Grundorsaken.

En sup till husbehof nå'n gång,
Om du fått ondt i magen,
För helsan gör ej nå't förfång,
Det bjuder helsolagen.

Men ta'r du maldryck ofvanpå,
Just som du tagit supen,
Du säkert orent blod skall få,
Om än det svalkar strupen.

Nog blir din hy så frisk och grann,
Och ros på kinden strålar,
Håll opp! håll opp! till sist, minsann,
Du äfven näsan målar.

Du tar din blandning hvarje dag
Helt måttligt, snart du jäser:
Till bier och sprit du fick behag,
Bornerad sjelf du fräser.

Du vill ej byta om diet,
Ej stöta konvenansen,
Att svälja supen hel, jag vet,
Det hör till — qvintessensen.

Och sedan får du god aptit,
Du äter godt och mycket,
Blir sömnig, sofver så med flit
På dagen; så blir tycket.

Du tager supen då och då
Med bier, som ljuft ger svalka,
Artistiskt dessa drycker få
Igenom svalget halka.

Du lik en tunna rullar fram,
Kring hjertat växer fettet,

Ditt lif förkortas, hvilken skam!
Har du förlorat vettet? —

Du nykterhetens predikant!
Håll upp nu med ditt pladder,
Det är oss allt för väl bekant,
Ditt fadda, tomma sladder.

Jag går och tar mig supen nu
Med öl till, för att reta
Min matlust; men — ack, kära du!
Mest för att dig förträta.

Det är modernt, hvad vill du då,
Jag följer blott med hopen,
Som moralist du får nu stå,
Så maktlös och så snopen. —

Af gammal vana nu du går
Och in i skåpet tittar,
Du längtar efter liten tår
Och brännvinsflaskan hittar.

Du blef, som hopen, spritens slaf,
Tog "halft om halft" — fick "dille",
Och grundorsaken till din graf
För tidig — var ett gille.

Ett muntert gille, ja minsann!
Der du blef qvick och rolig,

Och många vänner der du fann,
Med dem blef du förtrolig.

De hissa' dig i taket opp
Och tryckte dig med glaset,
Ett giftigt frö i själ och kropp
Du fick — på supkalaset.

15.

Ytan bedrager.

Öskuld uti ögat lyser,
Purpurmunnen vänligt myser,
Hennes hela väna bild
Trofast träder fram så mild.

Derpå vågar du din heder,
Att hon eger rena seder,
Att så sanningskär hon är,
Dygden i sitt hjerta bär.

Ditt förtroende hon vinner,
Men omsider snart du finner
Allt är yta, som bedrar,
Falskhet blott den flickan har —

Är det så, må Gud förbarma
Sig då öfver denna arma

Varelse, som i sin själ
Dygden offrar för sitt väl.

För sitt väl, som djur betraktad
Vill jag säga ; men föraktad
Af sig sjelf och andra blifver,
Den sin själ åt falskhet gifver.

16.

Din lycka !

Din lycka ! din lycka ! jag tror den försvann,
Du kunde den njuta med glädje minsann,
Den gick, som den kom, och var blott en dröm,
Du trodde dock på den, så känslig och öm.

Din lycka ! din lycka ! den räckte en stund,
Och nu är den borta, du får ingen blund
I ögat, som stirrar så sorgset och matt ;
Du drömde blott lyckan, hur än det var fatt.

Om dagen, om natten, du har ingen ro,
Blott qvalet och sorgen i hjertat ditt bo,
Och vännerna svika, de rika, så sannt !
Som fördom om vänskap predikat så grannt.

Din penningepåse, nu slankig och tom,
Den läckraste rätten, som retat din gom,

Och drängar och pigor, som stodo på tå,
Allt detta! din lycka! åt fanders fick gå.

Så dröm dig tillbaka den gamla tid,
En ljuspunkt, som skänkte hjertat frid,
Du minnes väl någon, du kärlek gaf,
Der ingen beräkning du visste utaf?

17.

Ett förhastadt ord.

(Utdrag af en skolföreståndares tal till eleverna vid matbordet i juli 1884.)

“Med rätta borde jag er gifva aga.
Förbanne mej! om ni ha skäl att klaga
På maten. Aj! förhastad var min svordom nu.
Men Herre Gud! — Du måste mig förlåta ju:
Så många gånger jag Dig bedt
Välsigna maten på mitt bord,
Att Du ej noga räkna kan
Med mig för ett förhastadt ord.”

18.

Så går det ofta till.*)

Hans hemska mordbrandstanke
Beredd i hjertat låg,
Högt assurerad bostad
I lågor snart man såg.

---

*) Den person, som här åsyftas, är icke Riddar Mickel.

Karnaljen kort derefter
Vid altardisken låg,
Med snyftningar och böner
Så from man skälmen såg.

Ack! nu så blef han färdig
Att börja på — på nytt,
Jag vet ej något skurkstreck,
Som hycklar'n sedan skytt.

Trygg, som i fordna dagar,
Då aflatsbref man fick,
Man går och tar sin "nattvard",
Och får ett städadt skick.

Så, utaf gammal vana,
Till nattvardsbord man går;
Dock, utan att det ana,
An större synder får.

19.

Stå stark!

Stå stark! stå stark! när striden gäller,
Mot ondskan, som gör svart till hvitt,
Var lugn när orättvisan fäller
Sitt domslut; ty den är ej qvitt
Sitt ansvar och den dom skall gälla,
Som Högste domar'n sist skall fälla.

Stå stark! när nöjet dig vill fånga
I sina nät, som spindeln, då
Han spunnit sina trådar långa
Och flugan fångar och rår på:
Af njutningslystnad ofta slafven
Med nesa lägges ned i grafven.

Få gods och guld vi girigt samla,
Säg, ha vi någon fröjd deraf?
Snart våra usla kotor skramla
Mot spaden i en annans graf;
Och fattiga, så väl som rika,
Af döden samlas, alla lika.

Stå stark! stå stark! det är det bästa,
En allmakt styr, en allmakt rår,
Tag ditt parti för nödstäld nästa,
Som orättvisa lida får:
Strid mot hvar man, som saknar heder,
Emot hvar "ulf i fårakläder"!

S a l m a r.

Westinska Boktryckeriet.

1884.

